

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΟΝΤΖΟΥΕΥΧ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!...

Ο μέγαρο φλεγότανε πειά δολόκληρο. Ή μάχη των σιλουέττα δρθωνόταν άκόμα σάν ένα γιάντιο φάντασμα μέσα στο κόκκινο βάθος τών φλογών. Κοιμιά τσίχλον κατρακούσαν με πάταγο, άνασηκόνοντας στην πτώση τους σύννεφο από σκόνη και καπνό. Μεγάλα τούβλα, πέφτοντας, βουίζαν τά πατώματα και, σιγά-σιγά, δολόκληρο τó χτίριο κατέφερε σέ φλεγόμενα έρείπια.

Μπροστά στά συντρίμια αυτά, κυττάζοντας τά καρτερίκια, σάν άνθρωπος που δέν ζημιώνεται και πολύ από τέτοιες καταστροφές, στεκόταν δρθός, σιωπηλός, ό ιδιοκτήτης τού μεγάρου, μαρκήσιος ντέ Νερβάλ. Κοινά τον ένα παλιζάδι, με τά μαλλιά και τά φρύδια καρωλιόμενα από τή φωτιά, μάζεσε σέ μία μεγάλη πετσέτα διάφορα αντικείμενα, τά όποια είχε κατορθώσει να σωση από τήν καταστροφή.

— Έξαφνα, ό κ. ντέ Νερβάλ τόν έρωτήσε: — Έπηρεσε τήν εικόνα τής μητέρας μου, που ήταν άπάνω στο γραφείο μου;

— Ό νέος χτύπησε δυνατά τó μετώπο του, σάν να είχε διατοράξει μία πράξι ά-συνζώητος, και, πρίν ακόμα προφτάσει να τόν έμποδιση κανείς, ώρμησε προς τó φλεγόμενο χτίριο που κατέρρεε.

Τό πλήθος, συγχωνυμένο, περίμενε με άγωνία τó άποτέλεσμα τής τρολής αυτής άσπερας, ενώ οι άστυνομικοί συγκερατοσαν τόν μαρκήσιο ντέ Νερβάλ, ό όποιος προσπαθούσε να ξεφύγη από τά χέρια τους για να τρέξει να βοηθήσει τόν ύπηρέτη του.

Τήν ίδια όμως στιγμή, όλοι είδαν περίτρομοι τήν πρόσοψη τού χτιρίου να γίνεται μπροστά και να σωριάζεται κάτω ή έναν τρομακτικό κρότο. Μία κραυγή ξεφύγε από όλων τά στήθη. Ή γη έτρεψε.

Και σέ μερικά λεπτά ακόμα, μερικοί πυροσβέστες έφθγγαν μέσα σ' ένα σεντόνι τó κατακαμένο, άπανθρακωμένο σκεδόν, πτώμα τού ύπηρέτου, ό όποιος άνέπνεε ακόμα.

— Αιέσως έβωσε προς τόν κύριο του ένα βλέμμα έκφραστικό, γεμάτο από τή χαρά ενός θριάμβου...

— Ό μαρκήσιος ντέ Νερβάλ κατάλαβε και σκιδώντας πήρε τήν εικόνα τής κητέρας του, που ό έτοιμοθάνατος τήν έλε χρώσει ανάμεσα από τó γλέκιο του και τó σακκάκι του. — Έπειτα γονάτισε, έφερε τά χείλη του προς τó μετώπο τού ύπηρέτου και άπόθεσε σ' αυτό, κλαίγοντας, ένα φλογερό φίλημα άποχαριετισμού...

Μάρτυς κ' έγω αυτής τής σκηνής, σκανδαλισμένος από τó μυστήριο τής τόσο τρυφεράς αυτής άφοσίωσης, ζήτησα άργότερα από τόν φίλο μου μαρκήσιο ντέ Νερβάλ σχετικές πληροφορίες. — Ίδου λοιπόν τί μου διηγήθηκε τότε αυτός :

— Πάνε χαμιά δεκαοχι χρόνια, όταν μία νύχτα, στο ίδιο αυτό μέγαρο, που είδατε να καίγεται, καθώς κοιμόμιοι, ξύπνησα άξαφνα, άκούοντας ένα δυνατό κρότο, κρότο μεγάλου επίπλου που πέφτει και τραντάζει τó πάτωμα.

Πήδησα άμέσως από τó κρεβάτι μου, ντόθικα γρήγορα-γρήγορα και φοβούμενος έπίσχεσι διαρρηχτών, άναγκα τó φως, πήρα τó περιστρόφο μου και διευθύνθηκα προς τó δωμάτιο, άπ' τó όποιο ήρθε ό κρότος.

— Έκει, είδα τó χορηματοκατώτι μου άναποδογυρισμένο, και από κάτω, με τόν όμο πλακωμένον και' άπ' τó τεράστιο βάρος του, ένα άνθρωπο, ό όποιος άναγκαστικώς στεκόταν άκίνητος.

— Τί κάνεις εκεί; τόν ρώτησα. — Βλέπετε καλά τί κάνω, μου άπάντησε εκείνος. Ή κάσα σας με πλάκωσε και δέν μπορώ τώρα να τήν ξεφορτωθώ.

— Στην άρχη μου ήρθε ή ιδέα να τόν άφήσω έτσι όπως ήταν και να στείλω να ειδοποιήσω τήν άστυνομία. Μά ένα αισθήμα όσπου με συγκράτησε. Βρισκόταν πιασμένος στην παγίδα και, άν άκόμα, άπεπειράτο να φύγη, έλεγα μαζί μου τó πιστόλι μου.

— Άν σέ βοηθήσω νά σηκωθείς, τού είπα, μου ύπόσχεσαι ότι δέν θά προσπαθήσης να φύγης;

— Όσο γι' αυτό μου φροδίασε... Έξέ άλλου ό όμιος μου είνε σέ κακά χάλια... Δέν εμια πειά επκίνδυνος...

— Τότε, με τή βοήθεια ενός λοστóυ, άνασηκώσα τó καθώτιο, ενώ ό κλέφτης με μεγάλη δυσκολία τραβήχτηκε από κάτω. Κατόν τόν έσπρωξα μόνος μου, γιατί ό όμιος του ήταν σ' έλεεινή κατάσταση. — Υπέφερε φριχτά, και έπειδή ήταν καταχλωμός και φρανόταν έτοιμος να λιποθυμήση, τόν έβαλα να καθήση σ' ένα πολυθρόνα.

— Φαντάζομαι, τού είπα, ότι τó πάθμα σου αυτό θά σέ γιατρέψη από τή μανία σου να μπαίνεις στα σπίτι των άλλων και να τά γδύνεις... Ή κατάσταση σου είνε άξιοδρήνητη...

— Ω! είπε τότε εκείνος, καλά τήν έπαθα, γιατί φρόθηκα σάν ζωό... Άμα κανείς κάνει τή δουλειά τή δική του, δέν πρέπει να παρασύρεται από τά αισθήματά του...

— Τί θέλεις να πής; τόν ρώτησα.

— Νά, έπρεπε να σάς σκοτώσω πρώτα κ' έπειτα να κάνω με τή ηνότητα τή δουλειά μου... Όταν έμπηκα μέσα, έστειλε κοιμώσατε... Θέλησα να σάς σκοτώσω, μά δέν μπόρεσα... Δέν μου βάσταξε ή καρδιά... Νόμισα πως θά τά κατέφερα να ξεπετροδέσω τή δουλειά μου, χωρίς να χίσω όμα... Μά, καθώς έκανα να μετακινήσω τήν κάσα σας για να τήν τρυπήσω από κάτω, αυτή έπεσε και μου πλάκωσε τόν όμο... Καλά τήν έπαθα!... Και τώρα που είνε οι άστυφύλακες...

— Θαρούνη άμέσως να σέ συλλάβουν. — Δέν περιμένα να τήν πάθω. Άκόμα δέν άρχισα αυτή τή δουλειά.

— Τι λές, φιλαράκο μου; τού είπα. Πρώτη φορά μπαίνεις μέσα σέ σπίτι; Δέν σέ πιστεύω...

— Σου τ' όραζόμια... Σου λέω τήν αλήθεια...

— Τά είπε με μία τέτοια έκφρασι αυτά τά λόγια, ώστε πιστέψα πως έλεγε πράγματι τήν αλήθεια. Τόν ρώτησα τότε:

— Πώς λαπών έστειλε ως τώρα;

— Διάβολε! Όποτε κ' έγω δέν έξωφω...

— Σάν τά σκυλλιά...

— Και μισείς γι' αυτό τήν κοινωνία, τους ανθρώπους που έχουν λεριά;

— Μά τήν πίστι μου! Και τί έκανε ποτέ για μένα ή κοινωνία;... Ήρθα στον κόσμο χωρίς πεντάρα!... Γιατί;... Κανείς δέν τó έστειλε αυτό... Όποτε σείς, ούτ' έγω!... Μά έγω ύποφέρω από τή φτώχεια μου... Ήταν τó γραφτό μου έτσι...

— Είχα ένδιαφερόη, χωρίς να θέλω, γι' αυτόν τόν άνθρωπο, ό όποιος μου μιλούσε χωρίς θυμό κ' ό όποιος, άν και καταδύων τήν τήχη του, τήν δεχόταν σάν ένα κακό ανατοφρεκτό.

— Έ! λοιπόν, τού είπα. Τι θά έλεγες άν σ' εύσταλαχίζόμιοινα;... Μά αυτός μου άπάντησε σαρκαστικά:

— Άφήστε τ' άστεία!... Δέν περνούν αυτά σέ μένα!... Δέν μπορείτε να μ' εύσταλαχισθήτε... Κι' άν ακόμα μου άποδόσετε τήν έλευθερία μου, τί τó όφελος;... Άντιό ή μεθαύριο πάλι θά κάνω τά ίδια και θά με πιάσουν... Τι θά κάνω, αφού θά πενάω κι' αφού δέν θά μπορώ άλλωθως να βγάλω τó ψυμί μου; Θά λένω!...

— Σ' ό μιλιάω σοβαρά... τού είπα τότε. — Άν σέ κρατούσα έδώ κοντά μου, στην ύπηρεσία μου, άν σου έξασφάλιζα τή ζωή σου, είνοντάς σου έργασια, πές μου, θά μπορούσα να ύπολογίζω σέ σένα;...

— Έξείνος με νύτταξε ξαφνακτικώς, έπιμονα, σάν να έφαγνε να βη μέσα στα μάτια μου μία άποδέψη τής εύλακωνείας μου. — Έπειτα δύο δάκρυα κώλησαν στα μάγουλά του και με λυγμούς είπε:

— Άχ, Θεέ μου, να ήταν αλήθεια αυτό!...

— Ό κ. ντέ Νερβάλ, στάθηκε μια στιγμή κ' έπειτα έξακολούθησε:

— Γιατί να μη γεννηθώ κ' έγω πλούσιος; Γιατί;...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΔΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

Η Λουίζα Μπντεν έχει περάσει τα τριάντα. Είναι μία ύψηλωση-μη κοπέλα, ούτε όμορφη, ούτε καί άσχημη, με πρόσωπο χωρίς έκφραση. Είναι όμως μικρότατα της οδοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος πέρασε εἴκοσι ὀλόκληρη χρόνια τῆς ζωῆς του μέσα στο σκεπυ-νό καί ἀνήλω μαγαζάκι του, γιά νά μπορέσῃ νά βάλῃ κατά μέρος 10 χιλιάδες φράγκα.

Καί πάλι, γιά νά οἰκονομήσουν τό ποσόν αὐτό οἱ Μπντεν, ἀναγκά-στηκαν νά τρῶνε κρέας μονάχα δύο φορές τῆν ἑβδομάδα, νά φροῦν-τά ἴδια ρούχα τρία χρόνια καί νά καίνε, τό χειμῶνα, τά κάρθουνα μέ αὐστηρό ὑπολογισμό.

Ἡ Λουίζα εἶνε φρόνιμη καί λογική κορίτσι. Ἡ πείρα τῆς εἰδίδαζε πόσο δύσκολα κερδίζει κανεῖς τό ψωμί του καί γι' αὐτό ἔμαθε ν' ἀ-γαπά καί νά πονάῃ τό χῆρμα.

Ἡ μητέρα τῆς τῆν εἶχε στελεῖει σ' ἓνα οἰκοτροφεῖο τῆς γειτονιάς γιά νά μάθῃ λίγα γράμματα. Μόλις ὅμως ἡ Λουίζα ἔγινε δώδεκα χρονῶν, τῆν πήρε ἀπό τό σχολεῖο καί τῆν ἔβαλε στό κατάστημα γιά νά πάῃ τόν ἄερα τῆς δουλειᾶς καί νά μὴν ἀναγκασθοῦν νά προσά-θούν καί νά μισθοδοτοῦν ὑπάλληλο.

Ἡ Λουίζα γνωρίζει τώρα νά γράφῃ καί νά διαβάξῃ, χωρίς νά εἶ-νε φρουκά πάλῃ δυνατή στήν ὀρθογραφία. Μά καί' αὐτά τά λίγα πού ἔξερε, τῆς φτάνουν, καί μέ τό παραπάνω μάλιστα, γιά τή δουλειά τῆς.

Ὁ κ. Μπντεν ἔχει ὑποσχεθῆ στή Λουίζα ὅτι θά τῆς δώσῃ προίκα δύο χιλιάδες φράγκα.

Ὅταν κινολόγησε αὐτή ἡ φῆμη στή γειτονιά, δέν ἄργησαν νά παρουσιαστοῦν ἓνα σωρό γαμπροί, πρόθυμοι νά πάρουν... τίς δύο χιλιάδες φράγκα! Μά ἡ Λουίζα ἦταν, καθὼς εἶπαμε καί παραπάνω, πολύ φρόνιμη κορίτσι. Ἀπεφάσισε λοιπόν νά μὴν παντρευτῆ ἓναν ἄνδρα χωρίς πενήταρα στήν τσέπη. Γιατί θά τόν ἔπαιρνε; Γιά τά μαῦρα του τά μάτια; Κι' ἂν ἔκαναν ἀργότερα παιδιά; Πῶς θά τὰ ἔδω-ζαν πέρα μέ τόσα ἔξοδα; Ἐξ' ἄλλου, ἔπρεπε νά φροντίσουν καί γιά τά γράμματα, νά ἔχουν κατά μέρος μιά δεκάρα, πού λέει ὁ λόγος, ὅταν δέν θά μποροῦν πιά νά ἐργασθοῦν.

Ἦθελε λοιπόν νά πάῃ ἓναν ἄνδρα πού θά εἶ-χε τοῦλάχιστον ἄλλες δύο χιλιάδες μετρητά, νά βί-λων κάτῳ συντροφικῶς τά κεράλια τους καί νά κάνουν μαζί μιά δουλειά. Μονάχα μ' αὐτοῦς τοῦς ὄρους θά δεχόταν ἡ Λουίζα νά παντρευτῆ.

Τέλος, μιά μέρα, ἔκαναν λόγο στή Λουίζα γιά ἓνα πολύ καλὸ νέο, ἓνα σεμνὸ καί τίμο παιδί, πού δούλευε σ' ἓνα ρολογάδικο. Καθότανε στή διπλανή γειτονιά μέ τῆ μητέρα του, ἡ ὁποία κοιτασοπονοῦσε μ' ἓνα μικρὸ εἰσόδημα πού εἶχε. Ἡ κυρία Μενιέ, ἡ μητέρα τού νέου, τὰ κατάφερε, ἀφοῦ ἔφτυσε αἷμα, νά βάλῃ κατά μέρος χίλια πεντακόσια φράγκα, γιά νάχῃ λίγα μετρητά ὁ γίαιός τῆς, ὅταν θά παν-τρευόταν.

Μά ἡ Λουίζα ἔπεμπε στίς δύο χιλιάδες φράγκα. Καί ἡ κυρία Μενιέ, γιά νά μὴ χάσῃ τῆν καλή αὐτὴ εὐκαιρία πού παρουσιάστηκε γιά ν' ἀποκατα-σταθῇ ὁ γίαιός τῆς, ἔζητησε ἐνάμισυ χρόνο διαορία γιά νά ἐξοικονομή-σῃ τὰ πεντακόσια φράγκα πού ἐπείλειοντο γιά νά συμπληρωθῇ τό πο-σόν. Θά περίμεναν, λοιπόν, ἀκόμα ἐνάμισυ χρόνο. Ἐξ' ἄλλου, τίποτα δέν τοῦς ἐβίαζε.

Στό μεταξύ, ἡ δὴν οἰκογένεια γνωρίστηκαν καλύτερα. Ὁ Ἀλέξανδρος Μενιέ, ἓνα χρόνο μικρότερος ἀπὸ τῆ Λουίζα, ἦ-ταν πράγματι σεμνός, ὅπως τὸν ἔλεγαν. Οἱ τῶρα τοῦ ἄρσαν πολύ στή Λουίζα.

Οἱ ἀραβωνιασμένοι μας βλέπóτανε κάθε βράδυ στο μαγαζὶ τῆς Λουίζας. Κοιθένταν γιά ἓνα σωρὸ ἀσημάντα ζήτηματα, χωρίς ν' ἀνταλλάξουν ποτέ, μέσα στοῦς δεκαοχτὼ αὐτοῦς μῆνες, οὔτε μιά ἐ-ρωτικὴ φιλοφρόνησι — χωρίς νά τοῦς κινεῖσῃ ποτέ καμιά εὐλόγη ἀνυπομονησία.

Εἶχαν συμφωνήσει νά παντρευθοῦν. Ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ γινὰ κά λο-γάκια καί οἱ ἀναστεναγμοί, ἦσαν περιττά πράγματα, ἀηδίες!...

Τῆν ὀμοίμενη μέρα, ἡ κυρία Μενιέ παρουσιάστηκε στή μητέρα τῆς Λουίζας, περιήρην καί κοροδομένη. Εἶχε συμπληρώσει τό ποσόν τῶν δύο χιλιάδων φράγγων, ἀφοῦ στερηθῆκε, ἐπὶ ἐνάμισυ ὀλόκληρο χρό-νο, τὸν καφέ τῆς καί ἔκανε ἀστηρή οικονομία τὸ φαί, στό φτωχισμὸ

— Τί νά σᾶς πῶ περισσότερα... Δέκα χρόνια ὁ διαφορῆτης αὐτὸς ἔζησε κοντά μου, περιστοιχίζόντάς με μέ τίς πύ στρογγυλές φροντί-δες... Ἦμιον γι' αὐτὸν ἓνας Θεός... Μά καί' αὐτὸς δέν ἦταν γιά μένα ἡμέρητης, ἦταν φίλος... Εἶδατε δὲ ὡς πῶς ἔφτυσε ἡ ἀρσώσιός του...

Στό σημεῖο αὐτό, ἡ φωνή τῶς κ. ντε Νερβάλ ἀλλοιώθηκε... Κατάλαβα τῆς συγχάσι τοῦ καί τὸν ἄφησα, γιατί ἴσως ἦθελε νά κλάψῃ...

MONTJOYEUX

καί στή θέματα. Ἀποφάσισαν τότε νά κάνουν τοῦς γάμους ὄσπερ ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ὅσο γιά τῆν ἐπιχείρησι πού θά ἔκαναν μαζί οἱ νεόπαντρες, ἦταν καί' αὐτὴ ἀπὸ πρῶτα ἀποφασισμένη. Θά νοίκιαζαν ἓνα ἀδειανὸ μαγα-ζάκι στή γειτονιά, θά τό στολίζαν μέ λίγα ἔπιπλα καί θά τό ἔκαναν ρολογάδικο. Στῆν ἀρχὴ ὁ Ἀλέξανδρος θά ἔκανε μονάχα ἐπισκεπτι-καλασμένον ρολογιών. Ἄν ὅμως ἡ δουλειὰς ἐπῆγαναν καλά, θ' ἀ-γοράζαν καί θά μεταπωλοῦσαν κινούσγρια ρολόγια, δαχτυλίδια, σκου-λαρίκια κ.λπ.

Οἱ γάμοι ἔγιναν ἓνα Σάββατο, γιά νά μποροῦν νά ξεκοραστοῦν οἱ νεόνυμφοι τῆν Κυριακῇ.

Νοίκιασαν πέντε ἀμάξια γιά ὅλη τῆν ἡμέρα. Ὁ Ἀλέξανδρος ἰ-γώγρασε ἓνα μαῖθο παντελόνι καί μιά γεντιζότα. Ἡ Λουίζα ἐξοικονο-μήθηκε μέ τό πλεῖον ἄσπρο φόρεμα πού τῆς ἔδωσε μιά θεία τῆς καί πού τῆς ἐπῆγανε τρέλλα. Τὸ ἀπόγευμα ἐξοικολογήθηκε στὸν πατῆ τῆς συνοικίας. Μά ἦταν τόσο ἄμοιρη καί ἀβέβαιη, πού ὁ πατῆς τῆς ἔδω-σε ἄφαισι μέ ὅλη τὴν καρδιά...

Οἱ καλεσμένοι, πού... θά ἐπῆθροναν ὁ καθένας τό ρεφερέ του γιά τό τραπέζι πού θά γινότανε, φρόντισαν νά ντυθοῦν καί' αὐτοὶ ὅσο τό δυνατόν καλύτερα.

Στίς δέκα τό πρωί, ἡ κομπὴ ἔξικινε ἀπὸ τό σπίτι τοῦ γαμπροῦ καί τραβήξε γιὰ τὴν δημογία. Ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ ἐδη-λώσαν τό γάμο, πήγανε στήν ἐκκλησία. Τέλος, ἔ-ταν ξεμπερόδωσαν καί ἀπὸ κεῖ, ἄφησαν ἀπὸ τὰ στή-θη τους ἓνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφιστός. Εἶχαν γλυτώσει ἐπὶ τέλος ἀπὸ τοῦς γραμιάδες καί τοῦς πατάδες! Θά μποροῦσαν τώρα νά διασκεδάσουν λιγάκι...

Ἡ ὥρα δὴν τό ἀπόγευμα, ἡ γαμήλιος κομπὴ εἶχε φτάσει μέ τ' ἀμάξια στό προάστειο Σαιν Μαν-τέ. Τὸ δειπνο ὅμως εἶχε ὀρθηθῆ γιά τίς ἔξη καί οἱ προσκαλεσμένοι ἔκαναν περιπάτους κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιά νά περάσῃ ἡ ὥρα.

Τὸ τραπέζι εἶχε στρωθῆ στήν εἰδικὴ αἰθουσα «διὰ τελετὰς» ἐνὸς μικροῦ ἐξοχικοῦ ἐστιατορίου. Τὰ φαγητὰ δέν ἦσαν περιήρην, μά ἡ ποικιλία καί ἡ ἀφθονία ἀντιπαθητοῦσαν τῆν ἐλεγκτικότητα. Οἱ προσκαλεσμένοι ἔφαγαν, ἔπαιαν καί χόρευαν ὡς τὰ ἡμεροπῆματα. Μά ὁ Ἀλέξανδρος καί ἡ Λουίζα ἀ-πεσιόθησαν κατά τὰ μεσάνυχτα, γιά νά πάνε νά ἡ-συχάσουν ἀπὸ τοῦς κόπους τῆς ἡμέρας.

Ὅταν ἐγῆρσαν στό σπίτι τους, στό Παρίσι, ἡ κυρία Μπντεν καί δὴν ἄλλες φίλες τῆς ἔδοθησαν τῆ νύμφῃ νά στολισθῆ γιά τὴ νύχτα τοῦ γάμου τῆς. Ὑστερα τῆν ἔβαλαν νά πληρώσῃ στο χροε-βάτι καί' ἄρχισαν ὅλες μαζί νά... κλαίει!... Ἡ Λουίζα ὅμως, πού εἶχε δυνατὸ πονοκέφαλο, τίς παρεκάλεσε νά ῤθῆνουν καί νά τῆν ἄφησουν ἦσυχῃ. Δέν ἀσπανάτανε καμιά συγχάσι, καμιά τρα-χὴ...

Ἡ μόνη σκέψη πού τῆν ἀπασχολοῦσε ἦταν ὡς-πῶς ὁ ξενοδόχος παραφροσώσῃ τὸ λογαριασμὸ...

Ἄ! θὰ τὸν ἔβλεπε μόνη τῆς αἰμα... Δέν πρέπει νά ἔχῃς ἐπιστο-πὴν σ' αὐτοῦς τοῦς πληρηνοήτους...

Σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε χωρίς νά τό καταλάβῃ... Κι' ὅταν ὁ Ἀ-λέξανδρος ἀνοιξε κατόπιν, δειλὰ-δειλὰ, τῆν πόρτα, εἶδε τῆ γυναίκα του νά κοιμάται βαθειά!... Πλάγησε τότε καί' αὐτὸς στό πλευρὸ τῆς, προσπαθώντας νά μὴ κἀνῃ θόρυβο καί τῆν ζυτησίῃ...

Σὲ λίγο ροζάλιζαν καί' οἱ δύο βαρεῖα, χοντρά, τρομακτικά...

Ἡ Λουίζα νειροτότανε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ξενοδόχου... Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ρολογάδικο πού θ' ἀνοιγε...

Καί ροζάλιζαν, ροζάλιζαν, ροζάλιζαν!...

ΔΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΥΣ

Νά μιά πρωτότυπη συμβουλή γιά τοῦς μελλονύμφους: «Ὅταν ἓνα κορίτσι σᾶς ἀρέσῃ, φροντίστε νά τό δῆτε τῆν ὥρα πού... καθαρίζει πατάτες!... Ἐάν παρατηρήσετε ὅτι κόβει χονδρὸς τίς φλοῦδες, θά πῆ πῶς εἶ-νε σπάταλη. Ἐάν δέν καθαρίσῃ τὰ ἐμάτια τῆς πατάτας μέ τῆν ἄκρη τοῦ μα-χαιριοῦ, θά πῆ πῶς εἶνε τεμπέλα.

Ἐάν πλένῃ τίς πατάτες μ' ἓνα καί μόνο νε-ρὸ, θά πῆ ὅτι εἶνε ἀκάθαρη. Ἐάν τίς ψῆῃ μέσα σὲ πολύ λάδι, θά πῆ ὅτι εἶνε λαίμαργη. Κ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὴν τῆν λάρετε. Θά δυτικησῆτε σὲ ὅλη σας τὴ ζωῆ.

Ὁ πατῆς τῆς ἔδωσε ἄφαισι μ' ὁ-λή τὴν καρδιά...

